

Colijnsplaat is een rustig dorpje, gelegen aan de Oosterschelde.

In de hoofdstraat lijkt het of de tijd is blijven stilstaan. Je herkent er de typische, Zeeuwse, degelijk doordachte dorpsinrichting van driehonderd jaar geleden. Een brede hoofdstraat met haakse zijstraatjes. De dubbele lindenbomenrij geeft het geheel een statige maar toch gezellige aanblik. Het krioelt er van de vogels. Niemand valt de vogels lastig en dus blijven ze je aanstaren als je langs het smalle voetpad voorbij wandelt. Een houten balken constructie moet aan de hoefsmid herinneren en staat er netjes geconserveerd te pronken.

Ons bezoek aan Colijnsplaat was eerder van praktische aard. Ik vond op de kaart een laadpaal in het dorp en dat is handig als je elektrisch rijdt. In de hoofdstraat, toepasselijk "Voorstraat" genaamd, passeerden we het Solex museum. Mijn vrouw herinnerde zich nog die gekke fietsen met een minuscuul motortje bovenop het voorwiel. Op de voorruit van het mini-museum stond dat er een Solex race werd gehouden en je kon ervoor intekenen. Ergens anders hing een affiche met Patrijzenjacht op...

Je voelt de dorpse sfeer als iemand passeert en duidelijk "goedemiddag" zegt. Wij haasten ons om die onverwachte groet te beantwoorden.

Omdat elektrisch laden altijd wel een halfuurtje duurt, gingen we op zoek naar een brasserie om de tijd te verkorten. We vonden een verzorgd uitzien restaurant. Binnen bleek het heel gezellig ingericht en veel groter dan we dachten. De huizen in de Voorstraat moeten vroeger prestigieuze woningen geweest zijn voor de wat rijkere vissers of handelslui. Ruim 70 meter diep en dan nog een tuin en een achterhuis. Keuze te over om een plaatsje uit te zoeken. We gingen in de buurt van de tuin omdat daar wat meer licht was. Een tafeltje voor twee, met stoelen voor twee meter lange Zeeuwen, was nog vrij. Ik vond in de hoek een stapel terraskussens en verbouwde onze stoelen tot comfortabele zitmeubelen, aangepast aan ons formaat. De eigenares kwam een kijkje nemen. "Ik leg de kussens straks wel terug hoor," dat was voor haar geen probleem.

Op tafel stond een drankenkaart en een wijnkaart. Ik keek nieuwsgierig even in de wijnkaart en vond iets waarmee ik de tijd zou gaan verkorten. "Of we ook iets wilden eten," vroeg de bereidwillige dienstster. "Och, ja we zitten hier nu toch, waarom niet." Ondertussen liep het restaurant wel stilaan vol. Onze keuze zal wellicht de juiste geweest zijn. Wat verderop komt een grote familie plaatsnemen. Er zijn enkele jonge kinderen bij. Het zal wel beroepsmisvorming zijn, maar ik schat dan de verhoudingen wat in. Duidelijk is er een grootmoeder en een grootvader, de kinderen en de kleinkinderen. In dit geval schat ik grootmoeder achteraan de tachtig, de twee zonen in de zestig, en dan nog een jongere generatie met op hun beurt twee kinderen. Het plaatsnemen verloopt heel rustig. De jonge kinderen wachten geduldig tot de grootouders zitten en op een teken van hun ouders mogen ook zij

gaan zitten. Het jongste meisje vleit zich nog even tegen grootmoeder aan en klimt dan op haar stoel.

Aan onze tafel wordt nu opgediend. We praten wat over de dagelijkse sleur, en verstaan geen bal van wat de dienstster afratelt over het menu. Net als we beginnen te eten komt de oude grootmoeder, van de tafel verderop, naar ons toe gewandeld. In de ene hand een pakje sigaretten met aansteker, in de andere haar stok. Ze wil buiten gaan roken. Aan de zware schuifdeur lukt het echter niet. Ze krijgt de deur niet open. Mijn vrouw snelt te hulp en trekt de deur naar de tuin open. "Als je straks terugkomt geef maar een teken, ik help je wel," zegt ze, en ze schuift de deur dicht. Even later komt grootmoeder terug. Ze vraagt: "Smaakt het allemaal?" "Jazeker, het is lekker." En begint een verhaal over haar familie. "Ik ben negentig," zegt ze, "en ik heb twee zoons en twee

schoondochters en kleinkinderen. Ik heb een gezegende familie. God, is mild met ons geweest en wij zijn dankbaar." Ze kijkt ons daarbij vragend aan, duidelijk met de bedoeling of wij wel de draagkracht van haar woorden begrepen hebben. We knikken beiden. "Nog nooit was er één verkeerd woord tussen onze kinderen en mezelf. Maar ik kom ook niet tussen in hun huwelijk, nietwaar. Dat zijn zaken waar ze zelf voor moeten zorgen. En ook mijn man doet dat niet. Ik heb zelf ook een gelukkig samenzijn met mijn man. Wij genieten nog elke dag van elkaar." Ze is een rijzige vrouw, ze gaat enigszins gebukt maar ze ziet er heel verzorgd uit. Wellicht voor de gelegenheid heeft ze een zilveren ketting rond de hals met zilveren bollen van verschillende grootte en ze draagt bijpassende ringen. Met haar vastberaden stem dwingt ze respect af. Ze boomt nog wat door over de familie, maar dan zegt ze: "Eten jullie maar verder, want ik houd jullie op. Een slechte gewoonte van me. Smakelijke voortzetting." Mijn vrouw stamelt wat in de zin van; "U ook nog een gezellige avond met de familie." Maar de dame met stok is al een eindje weg en knikt zonder om te kijken.

Vreemd, maar een jaartje geleden kwam er een oude kennis bij mij in de zaak. Zijn kinderen kwamen vragen of ik even goeiedag kwam zeggen. Ik deed dat. De man vertelde in het bijzijn van zijn familie de dagdagelijkse zaakjes, maar iets later trok hij me wat dichterbij en zei op zachte toon: "Zie je, ik heb vier dochters en vier schoonzonen. Ik vertel hun wat ze moeten doen maar ze luisteren niet. Ik voorspel wat er gaat gebeuren en het gebeurt. Maar ze luisteren niet." "Kijk," zegt hij, "ze zijn allemaal onder mekaar bezig. Begrijp jij dat?" Ja, ik begrijp dat.

Wijze raad krijg je bijna nooit en als je die dan wel krijgt, geloof je het nauwelijks. Dat is ook één van de redenen dat kleinkinderen zo graag naar opa toegaan. Opa luistert. Opa heeft tijd. En opa heeft geduld. Papa en mama zijn altijd druk bezig. Dus gaan kleine kinderen graag naar opa en oma toe. Het is een zuivere genegenheid of zeg maar echte liefde. Waar alles gegeven wordt zonder dat je iets terug wil. Dat laatste komt vanzelf.

Als ik dat zo overdenk dan weet ik waarom de oude vrouw in Colijnsplaat even aan onze tafel kwam praten.

Nadat we hebben afgerekend stap ik resoluut naar de tafel van de oude dame en haar familie. Ik leg mijn hand op haar schouder en zeg: "Mevrouw, ik wens je nog en hele fijne avond." Het gezelschap begrijpt heel goed de situatie en straalt van dankbaarheid. Mijn vrouw komt ook nog even groeten en we zijn weg. Zomaar wildvreemden die een stokoude dame beleefd komen groeten? Haar avond kan niet meer stuk. God heeft het inderdaad heel goed voor met haar om het even in haar woorden uit te drukken.

We stappen rustig naar de wagen door de Voorstraat onder de lindenbomen. De zon gaat nu stilaan onder en warrige schaduwen bewegen over de straat. In Colijnsplaat is de tijd blijven stilstaan.

De straat geeft uit op een klein maar statig kerkje. Misschien is de dame hier ooit wel getrouwd. Een voorbijganger zegt duidelijk: "Goedenavond samen." We hadden zoiets verwacht en antwoorden in koor: "Goedenavond."

Waarom is "leven" niet altijd zo simpel...

Sam